

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΦΟΛΕ'

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Η ΘΕΙΑ ΕΥΛΑΛΙΑ...

Έχε' νο τὸ βράδν, δπ' τὸ κατῶφι ἀόκητ, καὶ μόνον πού ἀνε-
 κνευσα τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ σαλονιοῦ τοῦ φίλου μου Μωφρέν, τοῦ
 νεαροῦ συμβολαιογράφου τῆς μικρῆς μας πόλεως, νατόλαβα ὅτι
 κάποιος κανγαῖς εἶχε γίνει πάλιν.

Ἡ ἐξιδέσφη μου, Εὐλαλία Μωφρέν, ἐπαρχιώτισσα γεροντοκόρη,
 μὲ μέτωπο πεισματῆρινο, μὲ μαλλιά χροασμένα στή μέση καὶ στρα-
 μένη ἴση, κίτρινη ἀπὸ κᾶνκα καὶ μὲ χεῖλη στεγνά ἀπὸ φορμακίλο,
 κεντοῖσε καθισμένη σιωπηλὴ σὲ μὴ γυναιὰ καὶ οἰχόννας μόνον
 ποτε-ποτε λοξές καὶ θπουλές ματιές. Στὴν ἄλλη γωνιά τοῦ σαλα-
 τίου, ὁ Μωφρέν, δύσθυμος προσποιεῖτο ὅτι διαβάει τὴν ἐφημε-
 ρίδα του καὶ μόνον ἡ νεαρὴ κυρία Μωφρέν, προσπαθοῦσε νὰ δια-
 τηρήσῃ τὴν συνηθισμένην τῆς χαρῶμενη καὶ ἱλικρινὴ ἐκφραση.

Ἡ δις Εὐλαλία, πελάτισσά μου τῆς ὁποίας ἐξετάπησα τὴν
 ἀναμία ὅπὸ τὴν ὅποιαν ἔπασχε καιρῶ, μοῦ εἶχε ἀρκετὲς φορὲς
 ἐκφράσει τὴν ἀπογοητεία τῆς γιὰ τὴν γόμο τοῦ ἐξιδιχου τῆς μὲ
 μιὰ Παριζιάνα χωρὶς προκία, ἔτσι πού εὐθὺς κατόλαβα τὴν σχεδὸν
 καθημερινὴ σκηνὴ πού εἶχε συμβεῖ μεταξὺ τόνος καὶ τῆν ὅποιαν
 δικοῦνος ἡ ἀφίξις μου.

Ὅταν μῆτῃκα, ἡ Λουκία Μωφρέν μὲ ὑποδε-
 χόνηκε μ' ἕνα ἐπιφώνημα ἀνακουφιστικῶς:

— Ὡ τί καλὰ πού ἐκάνετε γιατίε νὰρθῆτε! Καὶ εὐθὺς θέλοντας νὰ διαλύσῃ τὴν δυσά-
 ρεστη ἀτμόσφαιρα πού ὄληχε γύρω, ἐπρότεινε νὰ
 παῖξουμε μπριγι, κουβέντιασε, ἐπαῖξε παί-
 νο, ἔκανε τέλος πάντων ὅ,τι ἦταν δυνατόν γιὰ
 νὰ μᾶς διασκεδάσῃ.

Ἄλλ' οἱ προσπάθειές τῆς ἐπῆγαν χαμένε.
 Ὁ ἀνόητος τῆς ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε δύσθυ-
 μος καὶ δσο γιὰ τὴν δια Εὐλαλία, σκυμμένη στὸ
 ἐρ ὄχειρό τῆς οὔτε γυροῖς νὰ ἰδῇ κανέναν.

— Καὶ γὼ δὲν ἔξωμ, γιατίε μου, τὶ νὰ κάνω,
 μοῦ εἶπε ἡ νεαρὴ γυναικία, μὰ σιγμῆ πού βρη-
 θήκαμε μόνον σὲ μιὰ γωνιά. Τρία χρόνια τώρα
 κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ ν' ἀποκτήσω τὴν συμπά-
 ρθεια τῆς ξαδέλφης τοῦ ἀντρός μου. Τοῦ κακοῦ!
 Το μεγάλο, τὸ ἀουχῶρητο ἐγκλημα, πού εἶνε
 ὅτι εἶμαι ἀπροικη. Ὅλα μου τὰ ὑποπιπίσεται,
 ὡς κα' αὐτοῦς ἀκόμη τοὺς χοροῦμενος κα' ἔλευ-
 θέρους τρόπους μου. Ἄ! χωρὶς τὴ λύσσα τῆς
 νὰ μᾶς χωρήσῃ, τὶ εὐτυχισμένο ἀντρώγινου πού
 θύμασε ὁ Παῦλος καὶ γὼ! Οἱ διαρκεῖς τῆς
 ὄρους συκοφαντίες μὲ κάνουν νὰ χάνω ὅλοένα
 περισσότερο τὸ θάρρος μου. Νὰ! κινεῖσάμε τὸν!
 Ὁ Θεὸς ἔξρει τὶ λέει πάλιν στον καυμένον τὸν
 Παῦλο γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ εἷος κλαροῦ.

Εἶδα πράγματι ὅτι ἡ Εὐλαλία ἀποφελουμένη
 τῆς συνομιλίας μου μὲ τὴν Κα Μωφρέν, εἶχε πλησιάσει ἀθρόοβα
 τὸν ἐξιδελφό τῆς καὶ κἀτι τοῦ ψιθύριζε σ' αὐτὴ τονίζοντας τὰ
 λόγια τῆς μὲ ζσηδὲς κινήσεις. Ὁ Μωφρέν διεμαρτύρητο ἄλλ ἄ-
 δύνατα.

Γιὰ νὰ δώσω τέλος σ' αὐτὴ τὴ σκηνή, ἀρχισα μιὰ γενικὴ κου-
 βέντια καὶ ἔτσι ἡ δις Εὐλαλία ἀναγᾶσθησε νὰ διακόψῃ τὴν ἰδιαι-
 τηρὴ τῆς συνομιλία καὶ νὰ φύγῃ.

Σὲ λίγο, ἀθῆδιασμένη, κομφοσμένη, ἐκῆγε καὶ ἡ Λουκία Μωφρέν,
 νὰ κοιμηθῆ.

Ὅταν μείναμε μόνον, ὁ Παῦλος μὴν μορῶνίας νὰ καταπνίξῃ
 τὴν ταραχὴ πού τοῦ προσηνοῦσαν οἱ ἀποκελίψεις τῆς ξαδέλφης
 τόν, μοῦ εἶπε:

— Ἡ Εὐλαλία μὲ βεβαίωει ὅτι ἡ Λουκία μὲ...πατάει.
 — Εἶσαι γελλῶδ, τσο ἀνήτησος. Ἐπειδὴ εὲ βεβῆσης χοι-
 ματικῶς καὶ αισθάνεται ὅτι τῆς εἶσαι ὑπεχρεωμένος καὶ δὲν

μορῶς νὰ τῆς κλείσῃ τὴν πόρτα σου, κάνε ὅτι μπορεῖ
 νὰ καταστρέφῃ τὴν εὐτυχία σου. Καὶ ὄλ' αὐτὰ γιατίε σ' ἄ-
 καὶ γιατίε ἔζηλευε τὴν γυναικία σου.

— Μὰ μοῦ εἶπε λεπτομέρειες, μοῦ ἔδωκε τέλειες ἀπέξ
 δεῖξεις, ὥστε φρέπει ν' ἀγαθῶ διας ἀγαθῶ τὴν Λουκία, γιὰ ν-
 φεβάλλω.

— Καὶ τί σοῦ εἶπε τέλος πάνταν;
 — Ὅτι ἕνας ἄνθρωπος, κατὰ τὴν μίαν ἡ τις ἔτο μετὰ τὴ με-
 χτα, ἀνεβᾶνε σὶν τοῖχο, σὶν τὴν φίλιε σὶν πορᾶθρο τῆ
 γαίλας μου, ὑστερα πηδᾶ σὶν κῆρο καὶ γερῆε ἔξωτια γορῆ
 κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα. Ἡ Εὐλαλία μὲ βεβαίωει ὅτι δὲν ἔχω
 νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὴ νύχτα, νὰ πάω σὸν πορᾶθρο, ν' ἀνεβάσω
 κουρτίνα καὶ νὰ ἰδῶ τὸτε ἔργαστο πῶσο ἀπὸ τὸ ἔξωμ.

— Καὶ πῶς τὰ ἔξρει σ' αὐτὰ ἡ δις Εὐλαλία;
 — Τὸ σᾶτι τῆς εἶνε κολλητὸ σχεδὸν μὲ τὸ ἔξω μερ. Ἄ
 κρεββατοκόμορα τῆς βλέπει τὸν κῆρο μὸς γαί...
 — Σᾶς κατασκοπεῖτε λοιπόν; Καὶ δίσεις πίστη σὲ τέτοι-
 κοφαντίες;

— Στὸ μέρος πού μοῦπε, βρήκα δυὸ
 τὰ ἐρωτικὰ γράμματια τοῦ ἀγνώστου. Εἶ-
 νετὸ ὑποκτα καὶ γι' αὐτὸ ἀπεράσια νὰ
 τέλος ἀπόψε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Θὰ σὲ
 καλέσω μάλιστα νὰ μείνῃς μαζί μου.
 — Καὶ ἡ γυναικία σου τί θὰ πῇ;
 — Ὡ σὶτὶ θάχῃ κοιμηθῆ ὡς τότε καὶ
 τα κάποια δικαιολογία θὰ βρῶ πού σὲ κρ-
 τόσο ἄγα.

— Καὶ θὰ παραμονέψης ἀπ' τὸ παρά
 ὄχι, σκέφθηκα ἕναν ἄλλο τρόπ-
 ἰδῆς.

Κατὰ τὴν μίαν ἡ ὄρα ἀφοῦ βεβαίωθῃ
 κοιμηταγε ἡ Λουκία, ὁ Παῦλος μὲ πῆρε
 χερί, πήγαμε σιγά-σιγά στὸ διάδρομο,
 μᾶσο τὸ κνηνητικὸ του ὄπλο καὶ μὲ π
 φεβᾶσα, μοῦ εἶπε, ἔπειδὴ εἶδε τὴν ἄν
 μου, τὸ τουσῆ μου δὲν εἶνε γεμάτο μ
 ρες, ἀλλὰ μὲ σκάγια μόνον. Δὲν ὑπόχε
 κίνδυνος νὰ σκοτισοῦμε κανέναν.

Τὸν ἀκολούθησα. Ἦτανε μιὰ σελην
 σιη βραδνᾶ. Περιπατώντας σιγά-σιγά φ
 στὸ μέρος ὅπου ὁ τοῖχος ἦταν χαμηλ
 καὶ μωροῦσο κανεῖς νὰ τὸν πηδήξῃ κα
 φτηκῶς κάπου ἐκεῖ κοντὰ, κάτω ἀπὸ ἐν
 τρο.

Σὲ λίγο κἀτι πέτρος πού ἐκυλόσαν μᾶς ἔκαναν ν' ἀνα-
 σοῦμε. Σχεδὸν ἀμέσως πρόβαλε κάνω ἀπ' τὸν τοῖχο τὸ κεφᾶ
 ἀντρός μὲ γένεια πού φοροῦσε φαρδὸ καπέλο. Αἰσθάνθηκα
 γάλο ἔξωφιασμα γιὰτι ποτὲ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ φαντασθῶ
 πρόμα.

Ὡς τόσο ὁ ἀγνώστος ἔδειξε ὅτι δὲν φοβότανε καθόλου
 τὸν δοῦν. Αὐτὸ μᾶς ἔκανε ἐντύπωση, ὅσοι καὶ τὸ ὅτι ἄ
 μὲ τὴν τὸλημ του, ἀνεβᾶνε μὲ μεγάλη δεξιότητα τὸν τοῦ
 κατῶρθρο νὰ καθήσῃ σὶν κορφή τὸν πορᾶ ὑστερα ἀπὸ
 λημμένες ἐλίπινες προσπάθειες.

— Πῶς ν' ἀμφιβάλλω ὑστερα ἀπ' αὐτὸ; κωμμοῦρισε
 ἀπ' τὸ κακοῦ τοῦ ὁ Παῦλος καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ κρηβολῆσῃ
 Ἄλλ' ἐκίνη τὴ σιγμῆ ἀκούσθησαν φωνές. Ἦταν ἡ Λο
 ὄποιε εἶχε ξυπνήσει καὶ μὲ βῆσιντα, τὸν ἄντρα τῆς εἶ
 σιάσει σὸν πορᾶθρο, εἶχε ἔει τὸν ἀνθρώπο σὶν τοῖχο καὶ
 βάνοντάς τον γιὰ λαποδύτῃ εἶχε ἀρχίσει τίς φωνές.

